

νετινάχθη εἰς τὸν ἀέρα, μένων ἔκτοτε λειψάνον ἐνδοξον ἐκσύρον τὴν λόπην καὶ τὸν θαυμασμόν πάντων τῶν ἐπισκεπτομένων τὴν Ἀκρόπολιν.

Ἡ κατάστασις τοῦ Παρθενῶνος, εἰς τὸν ὁποῖον ἐδαπανήθησαν ὑπὲρ τὰ δύο ἑκατομμύρια λιρ. καὶ πᾶσα ἡ ἑλληνικὴ εὐφυΐα, ἐπικυροῖ τὸ τῆς Γραφῆς, «Ματαιότης ματαιοτήτων, τὰ πάντα ματαιότης.»

Ὁ ΝΟΥΣ.

Πόσον ἀξιοθαύμαστος ὁ λεγόμενος Νοῦς! Πόσον πολυτιμότερος ὑπὲρ πᾶν τὸ πεποιημένον ὀλικὸν σύμπαν! Ἐν μόνον ὃν ὑπερβαίνει αὐτὸν, ὁ Θεός. Τὰ πάντα ὡς ἱμάτιον παλαιωθήσονται· ὁ δὲ Νοῦς διαμενεῖ εἰς τὸν αἰῶνα.

Ὅποιαν ἀφορμὴν εἰς ἔκπληξιν καὶ θαυμασμόν μᾶς παρέχουσιν αἱ δυνάμεις του! αἱ αἰσθήσεις, ἡ μνήμη, τὸ λογικόν του. — τὸ παρελθόν, τὸ ἐνεστώδες, τὸ μέλλον, ὅλον τὸ σύμπαν, καὶ ἂν τὸ σύμπαν ἔχῃ ὅρια, συμπεριλαμβάνονται ὑπ' αὐτοῦ.

Πόσον δὲ αὐξάνεται ἡ ἔκπληξις καὶ ὁ θαυμασμός οὗτος, ὅπταν θεωρήσωμεν τὰ ἀριστουργήματα τοῦ νοός, τὰς πόλεις, τὰς καλλιεργημένας πεδιάδας, καὶ πᾶσαν τὴν ποικιλίαν τοῦ λαμπροῦ ἐκείνου θεάτρου, εἰς ὃ ἡ τέχνη τοῦ ἀνθρώπου μετεμόρφωσε τὰς ἐρήμους καὶ τὰ δάση, καὶ τοὺς βράχους τῆς ἀρχικῆς φύσεως· ὅταν ἴδωμεν αὐτὸν μὴ περιορίζοντα τὰς ἐργασίας τῆς τέχνης του εἰς τὴν ἐφαίνετο περιεκτικὴν οὐρανὸν γῆν, ἀλλὰ διαρρηγνύοντα καὶ αὐτὰ τὰ στοιχεῖα, ὅτινα ἐφαίνοντο περικυκλοῦντα αὐτὸν ὡς ἀνυπέρβλητον περίφραγμα, — διαδιδόντα τοὺς ὠκεανούς, καταπατοῦντα τὴν ὁρμὴν τῶν ἀνέμων καὶ βρυμάτων — μετewριζόμενον καὶ εἰς αὐτὰ τὰ ὕψη τῆς ἀτμοσφαίρας· ὅταν θεωρήσωμεν τὰς ἐτι μεγαλειτέρας μεταμορφώσεις, τὰς ἐνεργηθείας· ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὸ ἦθι κλόν θεάτρον, καὶ παραβάλωμεν πρὸς τὰς δυστυχίας τῆς βαρβάρου ζωῆς τὴν ἡσυχίαν καὶ ἀσφάλειαν εὐνομούμενης πολιτείας· ὅταν ἴδωμεν, ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν νομοθετικῆς σοφίας, ἀναριθμητὰ πλήθη ὑποτασσόμενα, ἐναντίον τῶν ἰσχυροτέρων παθῶν των, εἰς τὰς χαλινώσεις δυνάμει· μόλις ὑπ' αὐτῶν κατανοουμένης, καὶ τ' ἀδικήματα ἐνὸς μόνου ἀτόμου σημειούμενα καὶ τιμωρόμενα χιλιάδας λευγῶν μακρὰν τοῦ τόπου, ἐν ᾧ ἐπράχθησαν!

ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ.

Φυλαί τινες τῶν αὐτοχθόνων Ἀμερικανῶν ἑορτάζουσιν, ἄλλαι κατὰ δεκαετίαν, καὶ ἄλλαι κατὰ ὀκταετίαν, τὴν παραδοξοτάτην ἴσως ὅλων τῶν ἑορτῶν,

ἀρχαίων τε καὶ νεωτέρων. Καλεῖται δὲ ἡ τῶν Νεκρῶν, ἢ ἡ τῶν ψυχῶν Ἑορτή.

Εἰς τοιαύτην περίστασιν, πρῶτον ἐκθάπτονται ὅσοι ἀπέθανον ἀπὸ τῆς ἐσχάτης ὁμοίας τελευτῆς· συνάγεται τὰ χῶμα τινων, καθαρίζονται ἄλλων τὰ ἐφθαρμένα σώματα, μεταφέρονται οἱ νεκροὶ ὑπὸ τῶν ἰδίων συγγενῶν καὶ φίλων εἰς τὰς καλύδας των, ὅπου, πρὸς τιμὴν τῶν τεθνηκότων, ἐτοιμάζεται συμπόσιον, ἐν ᾧ ἐξυμνοῦνται τὰ κατορθώματά των, καὶ φιλοστόργως μνημονεύονται αἱ περιποιητικαὶ καὶ ἀγαθαὶ πράξεις των. Ἐπετα εἰς ταῦτα γενικὴ ταφή, καὶ ἐν μνήμα γίνεται τὸ δοχεῖον ὅλων ὁμοῦ. Φοβερωτέραν καὶ καταπληκτικωτέραν σκηνὴν δὲν δύναται τις νὰ φαντασθῇ. Οἱ Ἀθηναῖοι εἶχον τοὺς ἐνιαυσίους ἐπικηδεῖας λόγους των πρὸς τιμὴν τῶν ἐν μάχαις φονευθέντων. οἱ Πλαταιεῖς ἐτέλουν σεμνὴν ἐτήσιον ἑορτὴν, καὶ ὁ ἀρχων αὐτῶν ἔσπενδε ποτήριον οἴνου εἰς τοὺς θυσιάσαντας τὴν ζωὴν ὑπὲρ τῆς Ἑλληνικῆς ἀνεξαρτησίας· ἐπίτροποι δ' ἐξ ἐκάστης τῶν Ἑλληνίδων πόλεων ἐώρταζον τὰ Ἐλευθέρια εἰς τὰς Πλαταιάς κατὰ πενταετηρίδα, πρὸς ἀνάμνησιν τῶν ἡρώων, οἵτινες κατετρόπωσαν τὸν Μαρδόνιον. Αἱ Ἑλληνικαὶ αὗται ἱεροπραεῖαι διαιώνιζον αἰσθήματα σεβασμοῦ ὑπὲρ τῶν τεθνηκότων, καὶ διήγειρον εἰς τὸν λαὸν γενναίαν ἔφεσιν τοῦ γὰ γείνωσιν ἐφ' ἀμύλλοι τῶν μνημονευόμενων ἐνδόξων κατορθωμάτων· καὶ ὅμως εἰς τοὺς θεατὰς δὲν ἡδύνατο νὰ προεξηγήσῃ τὸσαύτην συγκίνησιν, ὅσην εἰς τοὺς Ἀμερικανούς· ἡ Ἑορτὴ τῶν Νεκρῶν, καθ' ἣν παριστῶνται εἰς τὴν ὄψιν τὰ ὅσα τῶν κεκοιμημένων — θέαμα προσφορὸς ὅπως συγκινήσῃ σφοδρότατα τὰς ψυχὰς τῶν ἀπαιδευτῶν καὶ ἀπλοῦκῶν ἐκείων ἀγρίων.

Η ΟΡΘΗ ΙΔΕΑ ΓΗΣ ΠΡΟΣΕΥΧΗΣ.

Μικρόν τι παιδίον ἤκουσέ ποτε ἓνα ἱεροκήρυκα κηρύττοντα ἐπὶ τοῦ θέματος, α' Αληθῶς, ἀληθῶς σὰς λέγω, ἐτιδήποτε ζητήσητε ἀπὸ τοῦ Πατρὸς ἐν τῷ ὀνόματί μου, θέλει σὰς τὸ δώσει· ἡ ἀφοῦ δ' ἀνέγνωσε τὸ ἐδάφιον, εἶπεν εἰς τοὺς ἀκροατάς του, ὅτι πρέπει νὰ συλλογίζωνται πρῶτον ποῖον πρᾶγμα τοῖς ἀρέσκει περισσότερο πάντων, καὶ αὐτὸ νὰ ζητῶσι ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, πιστεύοντες εἰς τὴν ὑπόσχασίν του, ὅτι θέλει δοθῇ εἰς αὐτούς.

Μετὰ τὸ τέλος τοῦ λόγου τὸ παιδίον ἠρώτησε τὴν θεῖαν του, ἂν ἐζήτησέ τι· αὐτὴ δ' ἀντί ν' ἀποκριθῇ ἠρώτησεν ἂν αὐτὸ εἶχε ζητήσει τι;

— Ναί, — εἶπεν ὁ παῖς, — κατ' ἀρχὰς ἐσυλλογίζομην περὶ τοῦτου καὶ ἐκείνου τοῦ πράγματος, ἀλλὰ δὲν ἤξευρον τί ἦτο τὸ κάλλιστον· ὅθεν εἶπα, «Πάτερ, δὲ γείνη τὸ θέλημά Σου.»

Τοὺς ἐπομένους ὥραίους καὶ λίαν διδακτικούς στί-
χους ἀπέστειλεν ἡμῖν πρὸς δημοσίευσιν ἀρχαῖος καὶ
σεβαστὸς ἐκ Κωνσταντινουπόλεως φίλος, τοὺς ὁποίους
προτρέπομεν τοὺς μικροὺς μας ἀναγνώστας νὰ ἐκστη-
θίσωσι καὶ νὰ ἔχωσι πάντοτε κατὰ νοῦν.

ΔΥΟ ΚΑΙ ΕΝ.

᾿Ωτ' ἄ δύο, πλὴν ἐν μόνον στόμα ἔχεις.

Ἢ αἰτία τίς;

Πολὺ νὰ ἀκροάζησαι καὶ νὰ προσέχης,

᾿Ολίγον νὰ λαλήῃς.

Αἱ χεῖρες δύο, πλὴν τὸ στόμα ἐν ἐπλάσθη.

Τί τὸ θηλωθὲν;

Σὺ μὲ τὰς δύο νὰ ἐργάζησαι, ἐτάχθη,

Νὰ τρώγῃς μὲ τὸ ἐν.

᾿Ορματα δύο, ἐν δὲ στόμα, τί σημαίνει;

Πάλιν ἐρωτᾷς;

Πολλὰ νὰ θεωρῇς φρονίμως, καὶ προσέτι

Σοφῶς νὰ σιωπᾷς.

ΠΡΩΙΝΗ ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΠΑΙΔΙΟΥ.

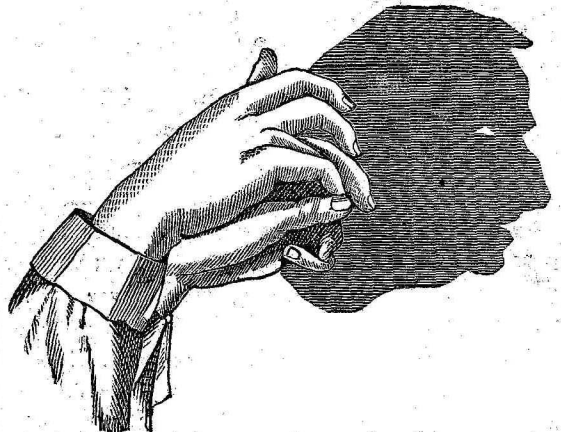
Εὐλογημένε Αὐτρωτᾷ
Τὸ τέκνον σου, ὦ ποιητᾷ,
Ἐμὲ ἐφύλαξας καλῶς
Καὶ ἐκοιμήθην ἀσφαλῶς.
᾿Απασαν τὴν νύκτα ταύτην
Εἰς τοὺς κόλπους σ' ἀνεπαύθην.

Φύλαξόν με καὶ σήμερον
Κάμε με πρᾶον κ' ἡμερον·
Δός μοι πνεῦμα ταπεινόφρον
Νᾶμαι εὐγενὲς κ' ἀβρόφρον.
Ν' ἀγαπῶ δὲ τοὺς γονεῖς μου
Φίλους τε καὶ συγγενεῖς μου,

Καὶ νὰ ζῶ ἐνώπιόν σου
Τέκνον εὐσεβὲς πιστόν σου;
Τὰ θελήματά σου πράττον
Καὶ τὸν Νόμον σου φυλάττον.
Οὕτω δὲ νὰ σὲ λατρεύω
Ἐωςότου ζῶ καὶ πνέω.

Ταύτην τὴν χάριν παρὰ σοῦ
Αἰτῶ, γλυκὲ μου Ἰησοῦ,
Νὰ ᾔσται φύλαξ καὶ Θεὸς
Προστάτης μου καὶ ὁδηγός,
Καὶ πρῶϊαν καὶ ἐσπέρας
Εἰς ἀπάσας τὰς ἡμέρας.

Ἐρωτηθεὶς Ἀμερικανὸς τις ἄγριος ἀν' οἱ ὁμό-
φυλοί του διελογίζοντο καὶ ὠμίλουν συχνὰ περὶ τῶν
θεῶν τῶν, «Πάντοτε.—ἀπεκρίθη.— διαλλογίζομεθα
περὶ τῶν θεῶν μας· ὅπου καὶ ἂν εὐρίσκώμεθα, δι-
λοῦμεν περὶ αὐτῶν καὶ πρὸς αὐτοὺς —εἰς τὴν οἰκίαν
καὶ εἰς τὸν δρόμον— ἐν καιρῷ εἰρήνης καὶ πολέμου
—πρὸ τῆς μάχης, καὶ μετ' αὐτὴν— καὶ ἐν γένει ὅπου
καὶ ὅταν συνέλθωμεν ὁμοῦ.» Οὕτως ἔπραττον οἱ
ἄγριοι ἐκεῖνοι. Ὁ δὲ ἀληθὴς Θεὸς διὰ τοῦ Μωϋ-
σέως διατάττει τοὺς Ἰσραηλῖτας λέγων. «Οὗτοι οἱ
ἄγριοι, τοὺς ὁποίους ἐγὼ σὲ προσταζώ σήμερον, θέ-
λουσιν εἶσθαι ἐν τῇ καρδίᾳ σου, καὶ θέλεις διδά-
σκει αὐτοὺς ἐπιμελῶς εἰς τὰ τέχνα σου καὶ περὶ
αὐτῶν θέλεις ἡμικεῖ καθήμενος εἰς τὴν οἰκίαν σου
καὶ περιπατῶν εἰς τὸν δρόμον καὶ πλαγιάζων καὶ
σηκονώμενος. (Δευτ. ζ'. 6. 7.)

Ἡ σκιά τοῦ ποδός.

Αἶνιγμα.

᾿Αν καὶ ἐν τῷ ὀνόμαί μου διττὴν ἔχει προφοράν·
Γένος κ' ἐννηϊαν ἀλάσσει εἰς τοῦ τόνου τὴν φοράν.
᾿Οξύτονως μὲ προφέρεις; γένους εἴμ' ἀρσενικοῦ·
Ἐὰν δὲ παροξύτονως; εἴμαι γένους θυλυκοῦ.
Ὡς δξύτονον δὲ πάλιν εἴμαι εἰδός τι τροφῆς·
Παροξύτονον δὲ εἴμαι ἀμύπολλα μέρη τῆς γῆς.

Π. Γ. Ἀριστοδόλου, ἐκ Δεμερδεσίου.

ΙΕΡΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

- 1) Διατί ἀπεδοκίμασάν ὁ Θεὸς τὸν Σαουλ;
- 2) Ποσάκις ἀνέκτισθη ὁ Ναὸς τοῦ Σολομῶντος μέχρι τῆς
τελείας του καταστροφῆς ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων;
- 3) Ποσάκις καὶ παρὰ τίνων ἐκυριεύθη ἡ Ἱερουσαλὴμ ἀπὸ
τῶν χρόνων τοῦ Δαβὶδ μέχρι τῆς ἐντελοῦς καταστροφῆς τῆς
ὑπὸ τῶν Βαβυλωνίων;

Ἡ δὲ ἐ φύλλον ἀποστέλλεται ἀνευ προπληρωμῆς.
᾿Οθεν ἀς μὴ χάνωσιν οἱ γράφοντες τὰ ταχυδρομικά των.